

Ὁρθόδοξος Ἐνημέρωσις

«Ἐντολὴ γὰρ Κυρίου μὴ σιωπᾶν ἐν καιρῷ κινδυνευούσης Πίστεως. Λάλει γάρ, φησί, καὶ μὴ σιώπα... Διὰ τοῦτο κἀγὼ ὁ τάλας, δεδοικῶς τὸ Κριτήριον, λαλῶ».

(Ὁσ. Θεοδώρου Στουδίτου, PG 99, 1321)

■ Ἡ ἀνάδειξις τοῦ συγκρητιστικοῦ ἄξονος Βατικανοῦ-Ἀθηνῶν-Φαναρίου

Φάκελος

Α΄. Βατικανὸ-Φανάρι

Β΄. Βατικανὸ-Ἀθῆναι

«Τὰ θεμέλια τῆς Πίστεως ἀνασκάπτονται ἐπὶ δεκαετίες ἀπὸ τὴν παναίρεση τοῦ Οἰκουμενισμοῦ»

(Πρωτοπρ. π. Θ. Ζήσης, «Ο.Τ.», ἀριθ. 1665/17.11.2006, σελ. 1)

«Τίς δύναται ταῦτα ἀστενακτὶ παρελθεῖν;... Ἀμφίβολα γέγονε τὰ ἀναντίρρητα»

(Μ. Βασιλείου, Περὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, § 70)

ΤΑ ΔΙΑΔΡΑΜΑΤΙΣΘΕΝΤΑ προσφάτως στὸ Φανάρι (29-30.11.2006) καὶ στὸ Βατικανὸ (14-16.12.2006), ἀπὸ τοὺς *Οἰκουμενιστὰς* Ἀνατολῆς καὶ Δύσεως, ἀπέδειξαν μὲ τὸν πλέον σαφῆ καὶ δυναμικὸ τρόπο, ὅτι ἡ παναίρεσις τοῦ *Οἰκουμενισμοῦ* ἔχει διαβρώσει εἰς βάθος τὴν ὀρθόδοξη αὐτοσυνειδησίᾳ τῶν ποιμένων ἐκείνων, οἱ ὅποιοι ἐνστερνίζονται τὸ *συγκρητιστικὸ ὄραμα* τῆς ἀντιπατερικῆς *Ἐγκυκλίου τοῦ 1920*, τοῦ θεμελίου αὐτοῦ καὶ τῆς βάσεως τῆς συγχρόνου μας *Διαχριστιανικῆς καὶ Διαθρησκειακῆς Κινήσεως*.

Ἡ διάβρωσις αὐτὴ ἔχει ὀδηγήσει πρὸ πολλοῦ τοὺς ποιμένας αὐτοὺς «μακρὰν τῆς ὁδοῦ τῶν Ἁγίων Πατέρων» (π. Θ. Ζήσης, «Ο.Τ.», ἀριθ. 1670/22.12.2006, σελ. 1), ἐφ' ὅσον σκέπτονται, ὀμιλοῦν καὶ πράττουν ὅλως

Φανάρι, 30.11.2006

Βατικανό, 14.12.2006

ἀντιθέτως πρὸς τὴν Πατερικὴν Παρακαταθήκην, ἡ ὁποία εἶναι διαυγεστάτη, ὅταν μᾶς προτρέπη:

«Καὶ μηδεμία ἔστω ὑμῖν κοινωνία πρὸς τοὺς σχισματικούς, μηθ' ὅλως πρὸς τοὺς αἰρετικούς· «οἴδατε γὰρ πῶς κἀγὼ τούτους ἐξετρεπόμην· «σπουδάσατε μᾶλλον καὶ ὑμεῖς ἀεὶ συνάπτειν ἑαυτοὺς, προηγουμένως μὲν τῷ Κυρίῳ, ἔπειτα δὲ τοῖς Ἁγίοις· ἵνα μετὰ θάνατον ὑμᾶς εἰς τὰς αἰωνίους σκηνάς, ὡς φίλους καὶ γνωρίμους, δέξωνται καὶ αὐτοί».

(Μ. Ἀντωνίου, PG τ. 26, στλ. 969C-972A)

Ἡ πρόσφατος ἀνάδειξις καὶ ἐνίσχυσις τοῦ *συγκρητιστικοῦ ἄξονος* Βατικανοῦ-Ἀθηνῶν-Φαναρίου ἀφυπνίζουν ἐπὶ τέλους τὸ ἠφαίστειον τοῦ *Ἀντι-οικουμενισμοῦ*, ἀναμένονται δὲ συντόμως ἐλπιδοφόρες ἐξελίξεις, στὴν προοπτικὴ τῆς *Ὁρθοδόξου Ἐνστάσεως* καὶ *Ἀποτειχίσεως*, ἐκ μέρους ἰδίως τῶν ἐν Ἑλλάδι *Ἀντι-οικουμενιστῶν* τοῦ *Νέου Ἡμερολογίου*, πρὸς συσπείρωσιν ἐπὶ τέλους τῶν ὄντως Ὁρθοδόξων.

Ἐν κατακλείδι, πάντα ταῦτα δικαίωνουν πλήρως τὴν στάσι τῶν Ὁρθοδόξων *Ἀντι-οικουμενιστῶν* τοῦ *Πατρῴου Ἡμερολογίου*, οἱ ὁποῖοι ἀπὸ τοῦ 1924 ἔχουν ἀποτειχισθῆ ἐκ τῶν *Οἰκουμενιστῶν*, ἐνιστάμενοι θεαρέστως κατὰ τῆς παναιρέσεως τοῦ *Συγκρητισμοῦ*.

♦ **Μία** σειρὰ σχετικῶν κειμένων, τὰ ὁποῖα θὰ δημοσιεύσωμε, καταδεικνύει τὴν *ἀφύπνισιν* αὐτήν, ἡ ὁποία εἶθε νὰ διατηρήσῃ μέχρι τέλους τὸν ἀκραιφνῆ πατερικὸ χαρακτῆρα τῆς,

«πρὸς ἔνωσιν τῆς Ἐκκλησίας καὶ ὁμόνοιαν· «ἵνα καὶ ἐκποδὼν ἐλαθῆ ἡ τῶν Ἐκκλησιῶν διάστασις, καὶ τῆς εἰρήνης πᾶσιν ἡμῖν ἀρμοσθῆ σύνδεσμος· «καὶ τοὺς ἐφευρετὰς τῆς νεωτεροποιουῦ κενοφωνίας πόρρω που τῶν ἐκκλησιαστικῶν περιβόλων βάλωμεν».

(Ἁγίας Ζ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου, Mansi τ. 12, στλ. 1118E, 1003D· τ. 13, στλ. 404C)

Ἐπίκαιροι Ἀπορίαι καὶ Προβληματισμοὶ*

«Διατί ἔπρεπε νὰ δεχθῆ καὶ αὐτὴν τὴν ἀπρεπῆ ταπείνωσιν ἢ ἀσυμβιβάστως ἀποστέρουσα τοὺς ἀμετανοήτους αἵρετικούς Ὁρθοδοξία τοῦ Φωτίου, τοῦ Παλαμᾶ, τοῦ Βρυεννίου, τοῦ Εὐγενικοῦ, τοῦ Σχολαρίου, τοῦ Κοσμᾶ τοῦ Αἰτωλοῦ, ἢ πτωχῆ εἰς κοσμικὴν αἴγλην, ἀλλὰ πλουσία ἐν Πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ πίστεως;»

*Τοῦ κ. Σταύρου Ἰω. Κουρούση
Καθηγητοῦ Βυζαντινῆς Φιλολογίας
Φιλοσοφικῆς Σχολῆς Ἀθηνῶν*

Κύριε Διευθυντά·

ΣΧΗΤΙΚΩΣ πρὸς τὴν πρόσφατον (ἀπὸ 14.12.06) μετάβασιν τοῦ Μακαριωτάτου ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν μετὰ τινων ὁμοφρόνων ἱερωμένων εἰς Βατικανὸν καὶ μετὰ τὴν ἐπιστροφὴν τῶν προσκυνητῶν, ἠκούσθη ἀπὸ τοῦ ραδιοφωνικοῦ σταθμοῦ τῆς Ἐκκλησίας ἢ ἀναφορὰ εἰς αὐτὴν τοῦ γνωστοῦ ἀρχιμ. κ. Ἐπιφανίου Οἰκονόμου, ὑποστηρίζαντος ὅτι σὺν τοῖς ἄλλοις ἢ ἐπίσκεψις ἔσχε τρία θετικὰ ἀποτελέσματα:

α') Μετὰ τοῦ πάπα καὶ τῶν ἐκεῖ παραγόντων συνεζητήθησαν θέματα παγκοσμίου εἰρήνης μεταξὺ τῶν λαῶν διαφόρων θρησκευμάτων καὶ ἀποφυγῆς πολέμων ἐν ὀνόματι τοῦ Θεοῦ.

β') Εἰς ἀναγνώρισιν τοῦ οὐχὶ πολὺ γνωστοῦ ἐπιστημονικοῦ ἔργου του ἀνεκρηύχθη ὁ Μακαριώτατος ἐπίτιμος διδάκτωρ τῆς Νομικῆς Σχολῆς τοῦ ποντιφικικοῦ πανεπιστημίου τοῦ Λατερανοῦ, ὅπερ τιμᾶ ὀλόκληρον τὸν Ὁρθόδοξον Ἑλληνισμόν.

γ') Ἀπεκτήθη μέρος τοῦ λειψάνου τῆς ἀλύσεως τοῦ Ἀπ. Παύλου, τὸ ὁποῖον θὰ εἶναι πολύτιμον κειμήλιον τῆς ὑπ' αὐτοῦ ἰδρυθείσης «Ἀποστολικῆς» ἡμῶν Ἐκκλησίας.

Ὡς εἶναι ἐπόμενονον τ' ἀνωτέρω καὶ εἰς τὸν πλέον καλοπροαίρετον δημιουργοῦν σκέψεις, οἷαι:

α') Ποίαν ἔννοιαν ἔχει ἡ ὑπὸ τῶν προκαθημένων συζητηθεῖσα καὶ ὑποδειχθεῖσα ἀποφυγὴ πολέμων ἐν ὀνόματι τοῦ Θεοῦ;

Ἄν ὄντως ἐπέισθη ὁ πάπας ὅπως ἡ Ἁγία Ἐδρα ἀποστῆ τοῦ λοιποῦ τῆς ιδέας ἐπαναλήψεως ἱεροῦ πολέμου διὰ σταυροφοριῶν καὶ ἄλλων μηχανορραφιῶν, καὶ ὄντως δὲν γνωρίσῃ ἡ ἀνθρωπότης νέους Βαλδουῖνους, Γοδεφρείδους, Βοημούνδους, Βιλλεαρδουῖνους, Δανδόλους ἢ καὶ νεωτέρους σφαγιαστάς Ὁρθοδόξων καὶ νεοτεύκτους «ἀγίους» τύπου Στέπινας, ἔχει καλῶς καὶ εἶναι τοῦτο σημαντικὸν βῆμα.

Ἄν ὅμως, ὅπερ καὶ ἀληθέστερον, ὁ προβαλλόμενος ὡς εἰρηνικὸς πάπας καὶ ἡ ἡμετέρα ἡγεσία εἶναι πεπεισμένοι ὅτι συμβάλλουν διὰ τῶν ἐναγκαλισμῶν εἰς τὴν ἀνὰ τὸν κόσμον εἰρήνευσιν π.χ. Σιῖτῶν καὶ Σουνιτῶν, Ταλιμπάν, Ἀλ-Καΐντα, Ἀδελφῶν Μουσουλμάνων κ.ἄ. διεξαγόντων ἱεροὺς πολέμους καὶ Τζιχάντ, τότε εὕρισκόμεθα πρὸ συνειδητῶς ὠραιοποιουμένης οὐτοπίας.

β') Κατὰ τὸ πνεῦμα τῆς προσγενομένης τιμῆς διὰ τοῦ διδακτορικοῦ ἀξιώματος εἰς τὸν Ἑλληνισμόν, διερωτᾶται τις πόσον ἔνδοξος θὰ πρέπει νὰ ἔχη καταστῆ ὁ Νέος Ἑλληνισμὸς ἐπ' ἐσχάτων, μόνον ἐκ παρομοίων γεγονότων, ἀφοῦ ἡ περιβολὴ Ἑλλήνων διὰ πανεπιστημιακῶν τίτλων ἐν τῇ Ἀλλοδαπῇ σήμερον εἶναι πρᾶγμα συνηθέστατον.

Καὶ **γ')**, ὅπερ καὶ σοβαρώτερον. Ὑπάρχουν ἄρα γε ἀληθεῖς μαρτυρίαὶ ὅτι ἡ Ὁρθόδοξος Ἀνατολικὴ Ἐκκλησία πέρα τοῦ σεπτοῦ σκηνώματος τοῦ Ἀπ. Παύλου γνωρίζει καὶ λείψανον ἀλύσεως αὐτοῦ βεβαιούμενον ἐξ ἀρχαίων πηγῶν ἢ ἀρκοῦμεθα εἰς τὴν μαρτυρίαν τῆς παπικῆς αὐθεντίας;

(Αἱ ἀναφοραὶ τῶν Ἑλληνικῶν κειμένων εἰς ἀλύσεις καὶ δεσμὰ τοῦ Ἀποστόλου τῶν Ἐθνῶν εἶναι συχναί, ἀλλὰ γίνονται μεταφορικῶς· ἡ δὲ εἶδησις ὄχι ἐξ ἐκκλησιαστικῆς πηγῆς, ἀλλὰ Λατινικοῦ κειμένου [ἐκ μεταφράσεως;], ὅτι ἐν τῷ ἱερῷ παλατίῳ Κωνσταντινουπόλεως ἐκτὸς ἄλλων μυθῶδων καὶ ἀπιθάνων [ἐκ τῶν ὁποίων δυστυχῶς ὑπηρετήθη καὶ ἀπὸ Ἑλληνικῆς πλευρᾶς ἢ διπλωματία τῶν δωρεῶν]

Οί δύο κρίκοι τῆς θεωρουμένης ὡς Ἀλύσεως τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, τοὺς ὁποίους προσέφερε ὁ πάπας στὸν ἀρχιεπίσκοπο.

ειδικὸς ζητῶ ὑπεύθυνον διαφώτισιν. Διότι περὶ τεχνητῶν λειψάνων ἐν τῇ Δύσει (ὑπερτερούση ὡς πρὸς τοῦτο τῆς καθ' ἡμᾶς Ἀνατολῆς) ἔχομεν πολλὰς εἰδήσεις³.

κατέκειντο καὶ λείψανα τοῦ Ἀπ. Παύλου: «*caput sancti Pauli apostoli totum integrum. Vincula eius*»¹, δὲν μαρτυρεῖ γνησιότητα, διότι ἂν μὴ τι ἄλλο θὰ ἔπρεπε τὸ ἐν Ῥώμῃ λείψανον τοῦ σώματος αὐτοῦ νὰ ἦτο ἀκέφαλον!).

Καὶ ποία ἡ περὶ ἧς ὁ λόγος ἄλυσις; μία τῶν ἐν ταῖς Πράξεσιν (ἰς' 26, κς' 29, κή' 20) ἢ ἄλλη ἐκ τῶν ἐν Ῥώμῃ φυλακίσεων; Ἡ καθ' ἡμᾶς Ἐκκλησία γνωρίζει καὶ προσκυνεῖ τὴν τιμίαν Ἄλυσιν τοῦ Ἀπ. Πέτρου, δι' ἧς ἐδεσμήθη οὗτος ὑπὸ τοῦ Ἡρώδου καὶ ἦν ἔλυσεν ὁ Ἄγγελος (Πράξ. ἰβ' 6-7), ἔχουσαν καὶ ἰδίαν παλαιὰν ἁσματικὴν ἀκολουθίαν τῇ ἰς' Ἰανουαρίου (Μηνναῖον). Λείψανον τῆς Ἀλύσεως ταύτης εἶχε κατατεθῆ εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν ἐν τῷ Ναῷ τοῦ Ἀπ. Πέτρου πλησίον τῆς Ἁγίας Σοφίας². Ἐπὶ τούτου ὡς μὴ

Ὁ ἀρχιεπίσκοπος κ. Χριστόδουλος, στὸν Ναὸ τοῦ Ἁγίου Παύλου ἐκτὸς τῶν τειχῶν τῆς Ῥώμης, κατὰ τὴν τελετὴ τῆς παραλαβῆς τοῦ τμήματος τῆς θεωρουμένης ὡς Ἀλύσεως τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου.

Καὶ βεβαίως ἀναλογίζεται κανεὶς ὅτι τὴν ἀπὸ τὴν ἐπετεύχθη αὐτό, τὸ ὁποῖον δὲν κατῶρθωσαν αὐτοκράτορες, ὅπερ δηλαδὴ δὲν ἐπέτυχεν ἡ σύζυγος τοῦ βασιλέως Μαυρικίου (582-602), τὴν χορήγησιν παρὰ τοῦ πεισματικῶς ἀρνούμενου πάπα Γρηγορίου Α΄ μέρους τοῦ λειψάνου τοῦ Ἀπ. Παύλου, ὅπως κατατεθῆ εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν ἐν τῷ φερωνύμῳ Ναῶ αὐτοῦ εἰς τὰ βασιλεία⁴. **κατωρθώσαμεν δηλαδὴ νὰ ἐναβρυνώμεθα ἐπὶ τῇ γενναίᾳ δωρεᾷ τοῦ πάπα.**

Ἄλλὰ μὴ ἀπατώμεθα, δὲν τιμᾶται ὁ Ἀπ. Παῦλος διὰ τοιούτων χειρισμῶν, ἀπλῶς περιποιεῖται τιμὴ εἰς πρόσωπα καὶ θρόνους καὶ ἀρτισυστάτους θρονικοὺς ἐορτασμοὺς καὶ ὑψοῦνται ἀναστήματα τοπικοῦ χαρακτήρος «ἀποστολικότητος» ἔναντι ἱστορικῶν πρεσβυγενῶν θρόνων στηριζόμενα ἐπὶ τῶν εὐσήμων καὶ τοῦ κύρους τοῦ πάπα⁵.

Διατὶ ἔπρεπε νὰ δεχθῆ καὶ αὐτὴν τὴν ἀπρεπῆ ταπείνωσιν ἡ ἀσυμβιβάστως ἀποστέρουσα τοὺς ἀμετανοήτους αἰρετικούς Ὁρθοδοξία τοῦ Φωτίου, τοῦ Παλαμᾶ, τοῦ Βρυεννίου, τοῦ Εὐγενικοῦ, τοῦ Σχολαρίου, τοῦ Κοσμᾶ τοῦ Αἰτωλοῦ, ἡ πτωχὴ εἰς κοσμικὴν αἴγλην, ἀλλὰ πλουσία ἐν Πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ πίστεως;

Μετὰ πολλῆς ἐκτιμήσεως *Σταῦρος Ἰω. Κουρούσης*

-
- (*) Ἐφημερ. «**Ὁρθόδοξος Τύπος**», ἀριθ. 1672/12.1.2007, σελ. 1 καὶ 5. Ἐπιμ. ἡμετ.
1. **S. G. Mercati**, *Collectanea Byzantina*, II, 1970, σ. 472, **K. N. Giggaar**, *RÉB* 34, 1976, σ. 245, κ.ἄ.
 2. **Μανουὴλ Ἰω. Γεδεών**, *Βυζαντινὸν Ἐορτολόγιον*, σσ. 59-60, **Σ. Εὐστρατιάδου**, *Ἀγιολόγιον τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας*, σ. 391, **F. Halkin**, *BHG* 1486, 1486a-c, **R. Janin**, *La Géographie...* 1, 3, σσ. 398-399.
 3. Βλ. προχείρως **Α. Ἰω. Φυτράκη**, *Λείψανα καὶ τάφοι μαρτύρων*, ἐν Ἀθήναις 1953, σ. 110, **Δ. Π. Πασχάλη**, περιοδ. Ἀθηνᾶ, τ. ΝΖ΄, 1953, σσ. 57-59.
 4. **Φυτράκης**, σ. 110, σημ. 2.
 5. **Σημ. ἡμ.:** Ὁ Καθηγητὴς κ. Στ. Ἰω. Κουρούσης ὑπαινίσσεται τὸ θέμα «μῆς ἀνιστόριτης καὶ ἀντικανονικῆς πανηγύρεως, ὡς “*θρονικῆς ἐορτῆς*” μὲ τὴν κατ’ ἔτος μνήμη τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, γιὰ τὴν ἔξαρση μιᾶς “*αὐθύπαρκτης*” δῆθεν Ἀποστολικότητος τοῦ θρόνου τῶν Ἀθηνῶν». «Ἕλληδοικοὶ ἐπιδιώκουν πρόσφατα νὰ ἀποδείξουν ὅτι ἡ ἀποστολικότης τῆς ἐν Ἑλλάδι Ἐκκλησίας στηρίζεται στὴς δύο ἐπισκέψεις τοῦ ἀποστόλου Παύλου καὶ ἐπομένως εἶναι “*αὐτεπίστατη*” Ἀποστολικὴ Ἐκκλησία, χωρὶς τὶς δεσμεύσεις τῆς χορηγηθείσης τὸ 1850 *αὐτοκεφαλίας*».

(Βλ. ἐκτενῶς: **Ἀριστείδου Πανώτη**, «*Ἡ ἐν Ἑλλάδι κρίσις τῆς Ἀποστολικότητος*», ἐφημερ. «**Ὁρθόδοξος Τύπος**», ἀριθ. 1667/1.12.2006 καὶ ἐξῆς)

• Ἡ «Ἕλληδοικοὶ» αὐτοί, μὲ προεξάρχοντα βεβαίως τὸν ἀρχιεπίσκοπο κ. Χριστόδουλο, ἐπιδιώκουν νὰ στηρίξουν τὸ «αὐτεπίστατον» αὐτὸ τῇ βοήθειᾳ τοῦ παπικοῦ κύρους.

Β'.

Ἡ Μεγαλύτερα Ἐκκλησιαστικὴ Πτῶσις*

*«Οὐδεὶς Ἕλλην Ἀρχιεπίσκοπος μέχρι σήμερα
διέπραξε τοιούτου ἐκκλησιαστικοῦ
καὶ ἐκκλησιολογικοῦ μεγέθους σφάλμα»*

ΔΥΝΑΜΕΘΑ νὰ ἰσχυρισθῶμεν ὅτι ἡ ἐν συνειδήσει καὶ σπουδῇ μετά-
βασίς τοῦ Ἀρχιεπισκόπου εἰς Ρώμην καὶ ὁ ἐν «εὐλαβείᾳ» ἀσπα-
σμός τοῦ Πάπα –αίρεσιάρχου καὶ αἰρετικοῦ ὄντος– ἀποτελεῖ τὴν
μεγαλύτεραν πτῶσιν τοῦ προκαθημένου τῆς Ἑλληνικῆς Ὁρθοδό-
ξου Ἐκκλησίας.

Διὰ τῶν συνεχῶν δηλώσεών του περὶ «μαρτυρίας τῆς ὀρθοδό-
ξου πίστεως στὴν Ἁγία Ἔδρα», καὶ θέλων νὰ διαβεβαιώσῃ τὸν
ἐλληνικὸν λαὸν ὅτι, «δὲν κάναμε τίποτα, ποῦ νὰ προσβάλλῃ τὴν
πίστη μας, ἀντίθετα τὴν προβάλαμε μαζί μὲ τὴν Ὁρθοδοξία μας»...
ὅλαι αὐταὶ αἱ διαβεβαιώσεις, πρῶτον μὲν, ἀποτελοῦν ὑποσυνειδητὸν
ἐνοχὴν διὰ τὸ **μέγα ἀτόπημά του**, καὶ δεύτερον, προσπάθειαν, ὅ-
πως δικαιολογήσῃ τὰ **ἔκνομα καὶ ἀντικανονικά**.

*Ὁ ἐν «εὐλαβείᾳ» ἀσπασμός τοῦ πάπα ἀποτελεῖ τὴν
μεγαλύτεραν πτῶσιν τοῦ ἀρχιεπισκόπου κ. Χριστοδοῦλου*

Δηλώσεις ως:

«Σκοπὸς τῆς ἐπίσκεψῆς μας ἦταν νὰ ἀγωνισθοῦμε, γιὰ νὰ διατηρηθεῖ ἡ ἡπειρὸς μας τὸν χριστιανικὸ της χαρακτῆρα καὶ νὰ ἀσχοληθοῦμε μὲ τὰ φλέγοντα προβλήματα τοῦ σημερινοῦ ἀνθρώπου...»,

δὲν εἶναι ἐπαρκεῖς λόγοι διὰ τοιοῦτον ὀλισθημα ἐνὸς Ὁρθοδόξου ἱεράρχου, καὶ δὴ Ἀρχιεπισκόπου τῆς Ὁρθοδόξου Ἑλλάδος.

Οὐδεὶς Ἑλλήν Αρχιεπίσκοπος μέχρι σήμερα διέπραξε τοιούτου ἐκκλησιαστικοῦ καὶ ἐκκλησιολογικοῦ μεγέθους σφάλμα.

Διερωτώμεθα μήπως ὑπέπεσαν εἰς τὸν μέγαν πειρασμὸν τῆς ἀλαζονείας καὶ δοξομανίας, διὰ τὸν ὁποῖον δὲν εἶναι ὑπεύθυνος μόνον ἀπέναντι τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ καὶ ἀπέναντι τῶν ἀνθρώπων.

Ὁ ἱερὸς Χρυσόστομος λέγει ὅτι,

«ἀνδρὸς ἐπιφανοῦς καὶ πολλοῖς γνωρίμου πλημμέλεια, κοινήν ἅπασι φέρει τὴν βλάβην».

Πολὺ περισσότερο ὅταν ὁ «ἐπιφανῆς» αὐτὸς ἄνδρας εἶναι ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος.

Εἶναι ἡ μόνη περίπτωσις κατὰ τὴν ὁποῖαν ὁ Προκαθήμενος, ὅταν ἀκούη συνεχῶς τὴν ἱκεσίαν ἢ προσφώνησιν «Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος», θὰ πρέπει νὰ καταλαμβάνεται ὑπὸ δέους.

Ποῖαν ἀπολογία, λοιπόν, θὰ δώσῃ μετὰ τὴν πτώσιν τῆς ἐν συνειδήσει, ἐκουσίῳ καὶ παρὰ τὴν προηγουμένην ἔνστασιν τῆς Ἱεραρχίας, μετάβασίν του εἰς τὸν αἵρεσιάρχη Πάπαν, ἔστω καὶ ἂν ἄλλα κοινωνικὰ ἢ «εὐρωπαϊκὰ» θέματα συνεζητήθησαν;

(*) Ἐφημερ. «Ὁρθόδοξος Τύπος», ἀριθ. 1672/12.1.2007, σελ. 2, «Γεγονότα καὶ Σχόλια».
Ἐπιμέλ. ἡμετ.